

Első fejezet

A szakadék széle felé lépkedünk, amely már készen áll rá, hogy elnyeljen minket. Az ő szemében mi csak porszemek vagyunk, amelyeket fel kell áldozni a győzelem oltárán.

(Idézet Amaryssa Millen naplójából)

Avalória a virágzó paradicsomból olyan helyé vált, ahol senki sincs biztonságban. Lehetetlen előre látni, hány áldozatot hoz az elkövetkezendő nap. Néhány évvel ezelőtt még vidáman játszottunk a nővéremmel szüleink birtokán, a jövőnkről álmodoztunk, most pedig a kiképzőtábor falai felé száguldunk. Nem volt más választásunk. Minden annyira borzalmasan elfajult, hogy sem az apánk pénze, sem a nemesi származásunk, semmi sem tudott minket megóvni az elkerülhetlentől. Kiválasztottak lettünk.. Kiválasztottak minket, hogy ki tudja, kivé váljunk... Többé nem mi döntünk a tetteink fölött, nem mi tűzzük ki a céljainkat, ettől a pillanattól fogva csak azt tehetjük, amit a vezetőségünk parancsolt nekünk. Minden ember hasznossá válhat a királyságunk számára, mindenki képes megtenni érte valamit, még akkor is, ha ez a „valami” nem más, mint meghalni az illuzórikus győzelemért. Ilyen politikát követnek az uralkodóink a jelen szomorúságának sűrűjében.

A főváros közelében élünk, de a kiképzőtábort egyformán messze helyezték el a lakosság házeitól és a nemesi birtokoktól is. Nem lenne szerencsés ötlet még nagyobb veszélyt vonzani a civilek közelébe. Egyesek szerint a tábor valahol az erdő mélyén található, de hogy pontosan hol is, senki sem tudja. A megbízottak, akik mégis tisztában vannak vele, nem tárhatja fel ezt az információt. Az ellenség mindenütt ott van, körülvesz bennünket, és számukra nincs jobb módja a jövőbeli harcos generációink elpusztítására, minthogy még azelőtt kiirtson bennünket, hogy bármit is megtanulhattunk volna újoncként. A levelezés vagy bármilyen egyéb kapcsolattartási mód a családunkkal szintén tiltott, hiszen minden üzenetet elcsíphetnek és nyomon követhetnek az Alfik kémjei. „Alfi”... maga ez a szó már undort kelt az elmémbe. Ez az a szó, amely a harag lángját táplálja a szívemben. Mindent elvettek a népünkől, elvették AZ ÉN szabadságomat is. Az egyetlen vigaszom az az édes mámoros álom, hogy egyszer majd a saját kezeimmel fogom őket összetörni. Habár soha nem voltam híres fizikai adottságaimról, biztos vagyok benne, hogy ha találkozna velük, az adrenalin a kegyetlenség új szintjének horizontját nyitná meg bennem. Igaz ugyan, hogy mindez csak úgy valósulhat meg, ha harcosnak választanak majd. Ez a gondolat nevetésre

készített. Én mint egy harcos... Ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy a rovarokból medvék lehetnek. A jó tulajdonságaim abban merülnek ki, hogy kulturáltan viselkedek, engedelmes vagyok és nem szoktam szégyent hozni a családomra. De lehet még ebben sem vagyok igazán jó. A nevelésem arra irányult, hogy egy gazdag úr felesége legyek a jövőben, vagy esetleg valamelyik családi vállalatunkat vezessem, emellett aktív részt kell majd vennem a társasági életben, és gyerekeket nevelnem. Bár a mai világban a nők bárkivé válhatnak, a családom ezt meglehetősen sajátos módon értelmezi. Bárki lehetek a számomra megengedett opciók közül, amik a között mozognak, hogy egyedül irányítom az egyik családi vállalkozást, vagy megnövelem a vagyonunkat egy előnyös házassággal. Még így is ezt szabadságnak nevezném, amit elvettek tőlem, hiszen voltak választási lehetőségeim, még ha kevesek is, de mégis volt. Titokban reméltem, hogy a saját szenvedélyeimben találhatok majd rá a boldogságra. Bármivel is foglalkoztam volna a felsorolt lehetőségek közül, kényelmes, jómódú életem lett volna, amiről most álmodni sem merek. A táborban minden vár ránk, csak nem luxus és a nyugalom. Ehelyett már előre reszketni fogunk minden elkövetkezendő naptól, minden új próbatételtől, amíg ki nem oltják bennünk magát az „életet”, hogy tökéletes fegyverré vagy szófogadó csalivá varázsoljanak minket.

A nővérem, Solomia, orvosnak készült, már el is kezdte a tanulmányait. Ez a hivatás nagyon illik egy arisztokrata lányhoz és valószínűleg ragyogó karrier várt volna rá, de az elmúlt évek eseményei mindent keresztülhúztak. Most azonban nagy esélye van arra, hogy hadiorvosi pályát építsen. Igen, ők ugyanúgy a fronton kell, hogy tartózkodjanak, de nem vesznek részt magában a harcban. Mindenki tiszteli és óvja őket. Ez lenne az egyik legjobb lehetséges forgatókönyv egy fiatal lány számára ebben a helyzetben. Minden jobb, mint meghalni az undorító Alfik ellen harcolva, vagy még rosszabb esetben a foglyukká válni. Ami engem illet, nincsenek különleges tehetségeim. Egy átlagos arisztokrata lány vagyok, aki szeret romantikus regényeket olvasni, festeni és pompás rendezvényeken szórakozni. Bár imádtam az estétet otthon tölteni, sosem mondtam volna nemet egy társadalmi összejövetelnek, ahol a jóképű, ünnepi öltönybe öltözött pasik után sóvároghattam. Kimondhatatlan élvezettel tölt el látni, ahogy ráfeszül a gömbölyded fenekükre a tökéletesen rájuk szabott nadrágjuk anyaga, de még nagyobb öröm hozzásimulni a kemény melkasukhoz egy-egy tánc során, főleg ha már eléggé felhevült a testük ahhoz, hogy az izzadságtól rájuk tapadjon az átlátszó selyem ingjük. Máris érzem, hogy hő emelkedik a combjaim között. Emiatt is mérges vagyok, hiszen még semmilyen tapasztalatot sem érkezttem szerezni a testi szenvedélyek nektárjából és most igencsak kérdéses, hogy valaha fogok-e. A családom annó rábeszélte, hogy tanuljak

közgazdaságtant, habár egyáltalán nem értek hozzá, csak azért, hogy szükség esetén tudjam egyengetni a családi ügyeket. Alkalmazkodtam, de őszintén szólva, ha engem bíznanak meg valamelyik vállalatunk irányításával, az tuti nem tartana sokáig. Ez azonban soha nem is szerepelt a terveim között, ellenben az elragadóan helyes Williammel, anyám barátnőjének fiával. Az élénk kék szemei, lágy mosolya és kifinomult beszédmodora már gyerekkoromban meghódítottak. Soha nem találkoztam nála okosabb pasival, és, a fenébe, a borotvaéles elméje még a külsejénél is szexibb. Bár William csak barátként kezelt engem eddig, meg vagyok győződve róla, hogy csak így próbál szerényen flörtölni velem még mielőtt örökké hozzám köti magát. Arról álmodozok, hogy minden éjjel csak engem fog majd szeretni, minden reggel pedig szintén velem fogja megvitatni a friss híreket egy meghitt reggeli közben. A tökéletes élet a tökéletes Williammel... erre vágyok a leginkább. Csupán már a puszta fantáziától is kihagyott néhány dobbanást a szívem. Ha homokóra lennék minden egyes homokszemcsét William testesítene meg a belsőmben.

Estére megérkeztünk a kijelölt helyre. Az autónk behajtott egy kis alagútba, ahol egy teherlift vitt le minket a föld alá. Sötétségre számítottam, de meglepetésemre a helyiség szépen ki volt világítva. Kiszálltunk a járműből az úgynevezett garázsban, ahol egy magas, szőke nő fogadott minket fehér üzleti kosztümben. Úgy mosolygott, mintha valami nagyon kellemes helyre hoztak volna minket, nem pedig oda, ahol majd áldozatként esünk el. Bár lehet azért mosolyog így, mert tudja, hogy nem rá vár ez a szerep.

— Üdvözöllek benneteket a 2. számú kiképzőtáborban. Claudia Coaster a nevem, én vagyok a parancsnokotok. Alig várom, hogy felfedezzem a rejtett tehetségeiteket, de előbb meg szeretném mutatni nektek a szobákat és hagyom, hogy nyugodtan megvacsorázzatok... Ha nem tévedek, ti vagytok Amaryssa és Solomia Millen kisasszonyok? Millen nagyról lányai?

— Igen. Szeretném azt mondani, hogy örvendek a találkozásnak, de azt hiszem jelen pillanatban, inkább máshol lennék. Mindazonáltal köszönjük, hogy fogadtak minket — válaszoltam őszintén.

Nem fogom színlelni, hogy boldog vagyok, amiért akaratom ellenére idehurcoltak. És a büntetésüktől sem félek, hiszen tudom, hogy itt tartózkodva úgyis el vagyok ítélve. Az egyetlen dolog, amit apánk megtudott tenni értünk, az az volt, hogy elintézte azt, hogy a legelitibb táborban helyezzenek el minket. Ebből kifolyólag az minimális elvárásom, hogy

legalább jól fognak etetni minket és kényelmesek lesznek az ágyak. Claudia nem válaszolt, inkább a parkoló végén lévő személyi lifthez vezetett minket.

— Amíg felmegyünk, emlékeztetni szeretnék titeket a kiképzőtábor szabályaira. Ettől fogva tilos saját neveteket használni vagy bárkinek is elárulni, kivéve a személyzetnek, tanúk nélkül. Egyetlen tanuló sem ismerheti a társai igazi nevét. Bár azt tanítjuk itt, hogy mindenki bízson egymásban a támadások során, valójában senkinek sem lehet hinni, mert már voltak árulók a tanulóink között is. Különösen az olyanokra vonatkozik ez a szabály mint ti, a nemesi családok gyermekeire, akiket elrabolhatnak, hogy családjukat zsarolással magukhoz csábítsák és kihasználják az erőforrásaikat.

— Igen, tisztában vagyunk ezzel — felelte a nővérem.

— Amíg fel nem tárjuk az erős oldalaitokat és nem választunk megfelelő álnevet, az számotok alapján fogunk hozzátok fordulni. Nem helyezhetünk titeket külön szobába, mert az nyilvánvalóvá tenné a státuszotokat, így más tanulókkal kell majd együtt élnetek. Ha bárkit is felismernétek — egy gyermekkori barátot vagy osztálytársat — ne mutassátok ki. Így leleplezheti mindenki nevét. Ne áruljátok el, hogy testvérek vagytok; kevés az olyan testvérpár az arisztokrata családokban, akik közel lennének egymáshoz életkorban. Viselkedjétek úgy, mintha csak most ismerkedtek volna meg útközben. Mivel ez a legjobb kiképzőtábor, innen kerülnek ki a legjobb harcosok, orvosok és technikai szakértők, a legtöbb arisztokrata ide kérelmezi a gyerekeit. Igen, a képzés és az ellátás itt kiváló, de éppen azért, mert a befolyásos családok sarjai tanulnak itt, a hazaárulók gyermekei is igyekeznek ide kerülni, hogy kémkedhessenek. Vigyázzatok arra, mi hagyja el a szátokat, a saját biztonságotok érdekében. Minden érthető?

Majdnem egyszerre bólintottunk. Már régóta tudtuk mindezt; otthon rendszeren felkészítettek minket az új életünkre. Hónapok óta gyakoroljuk azt, hogy ne viselkedjünk testvérként, így amikor a lift megállt, elengedtük egymás kezét, felvettük a közömbösség álarcát, és érzelem nélküli arccal követtük Claudiát.

...

Hosszú, ablak nélküli folyosón haladtunk. A falak hideg tónusú szürke színre voltak festve, a díszítés hiányzott; csak a mennyezeti hosszúkas lámpák világították meg az utat a mindkét oldalán sorakozó végtelennek tűnő fém ajtók temérdeke közt. Már majdnem az utolsó ajtóhoz értünk, amikor Claudia megszólalt:

— Szerencsések vagytok, egy szobában alhattok, az összes többi már foglalt.

E szavak után gyors mozdulattal elővett egy kulcskártyát az elegáns zakója zsebéből és kinyitotta az ajtót. Egy ugyanolyan rideg, szürke szoba tárult elénk, mint a többi épületrész. Az egyik falat egy hatalmas fém szekrény foglalta el, amely négy külön rekeszre volt osztva, kódzáras ajtókkal. Az ablaknál egy hatalmas asztal állt, amelynél egyszerre több tanuló is dolgozhatott. A szoba fennmaradó részét négy egyforma fém ágy foglalta el, fehér lepedőkkel. Szinte elájultunk örömünkben az „otthonias” szoba láttán.

— 0020 és a 0034, itt vannak a szobakulcskártyáitok és a közös helyiségekbe szükséges belépők. Válasszatok ki egy szabad szekrényt és állítsátok be rajta a saját jelszavakat. Dobjátok be a csomagjaitokat, aztán menjünk végre az étkezőbe, ahol a legtöbb tanonc már rég megvacsorázott. Tíz órakor lekapcsoljuk a lámpákat, hat órakor szól az ébresztő. Reggeli 6:30-kor. A reggeli után várlak titeket az irodámban az első emeleten, ahol megkapjátok az órarendet és az egyenruhátokat.

Gyorsan teljesítettük a parancsnok kérését, és ismét követtük őt a sötét folyosón.

Az étkeзде még a folyosótól is sötétebb volt. Nem csoda, hiszen már rég elmúlt a vacsoraiddő és átvezették a termet energiatakarékos üzemmódba. Ablakok csak a hálósobákban voltak és a legfontosabb irodákban, mivel nagyon bonyolult és drága volt az elkészítésük. Kívülről teljesen úgy kell, hogy kinézzenek, mint az a hegyfal, amelyben a táborunk rejtőzik. Ezt igazán nehéz elérni úgy, hogy közben átengedjék a fényt, de a napfény nélkül sem lehetünk hónapokig, hiszen szinte nélkülözhetetlen az emberi szervezet számára, már nem is beszélve arról, hogy az ablakok jelenléte miatt könnyebb elviselni a bezártságot, hiszen láthatjuk a külvilágot.